

Arrest

nr. 219 303 van 1 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat R. DANEELS *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 5 januari 2016 om internationale bescherming.

Op 29 april 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 9 juni 2016 bij arrest nr. 169 501 bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing beveelt, vernietigt hij deze beslissing op 6 september 2016 bij arrest nr. 174 263.

Vervolgens wordt op 22 september 2016 het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Op 31 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent Pasjt oe van etnische origine. U woonde in het dorp Loramora in het district Qargai van de provincie Laghman.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban. Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS) werkte uw broer S. (...) werkte ongeveer zes jaar als tolk voor het Britse leger in Helmand. In 2011 besloot u eveneens naar Helmand te reizen om er in Camp "Bashion" te werken als figurant in een gereconstrueerd Afghaans dorp waar Britse soldaten opgeleid werden in de omgang met de Afghaanse bevolking. U werkte voor het bedrijf A. (...) en deed dit beroep ongeveer zeven maanden. Uw vader werd in Loramora door taliban benaderd waarbij geëist werd dat zowel u als uw broer S. (...) jullie werkzaamheden stopten. Twee tot drie maanden later begonnen de taliban ook brieven te versturen. U en uw broer besloten naar Kaboel te verhuizen, waar jullie afwisselend bij jullie vier zussen verbleven. In 2012 ondernam uw broer S. (...) een eerste poging om het land te verlaten doch werd hij in Iran opgepakt en terug naar Afghanistan gedeporteerd. Hierna besloot uw broer dat het voor u te gevaarlijk was om via de weg te vluchten en werd er voor u een visum aangevraagd van Iran, opdat u met het vliegtuig kon reizen. U verliet Afghanistan in de vierde, vijfde of zesde maand van 2012. U vloog naar de stad Teheran in Iran. Vervolgens reisde u onmiddellijk door naar Istanbul in Turkije. U kwam daar in de winter aan, verbleef er ongeveer acht maanden en vertrok in de zomer vervolgens naar Europa. U verbleef ongeveer zes maanden in Bulgarije waarvan enkele maanden in gevangenschap. U reisde vervolgens naar België waar u aankwam op 26 december 2015 en op 5 januari 2016 een asielaanvraag indiende. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, drie dreigbrieven, een certificaat van uw broer, twee aanbevelingsbrieven, foto's van u en uw broers, de taskara van uw vader, een aangifte van de dorpsouderen en een badge van uw broer neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Het CGVS mag van u bovendien correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen

over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet er worden gesteld dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen in de jaren voor uw aankomst in België wordt ondergraven door de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in camp "Bashion" in de Afghaanse provincie Helmand. Zo overtuigen uw verklaringen over het verloop van uw aanstelling tot figurant en begeleider van Britse soldaten in Camp "Bashion" in geen geval. Vooreerst stelt u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, dat u niets weet over een contract met uw werkgever en dat u gewoon begon te werken (CGVS, p.17). U verklaart vervolgens dat u in Helmand werkte voor het bedrijf A. (...) en dat er over betaling niets werd vermeld (CGVS, p.18). Gevraagd wat u moest doen om geselecteerd te worden voor een dergelijke job antwoordt u laconiek dat u niets moest doen, dat u gewoon begon en dat er geen vragen gesteld werden (CGVS, p.19-20). U verklaart verder het inkomen dat u op basis van uw activiteiten verwierf varieerde. U haalt hierbij de bedragen 310, 320, 350 en 400 aan. U slaagt er echter niet in aan te geven wat de oorzaak van deze fluctuaties in uw salaris was (CGVS, p.23). Redelijkerwijze kan er verwacht worden dat u gedetailleerde, spontane en doorleefde verklaringen kan afleggen over de manier waarop u een dergelijke job binnen een Britse militaire basis verkreeg en dat u zich informeerde over de manier waarop de hoogte van uw loon werd bepaald.

Voorts slaagt u er niet in doorleefde verklaringen af te leggen over de locatie te Helmand waar u zeven tot acht maanden (CGVS, p.19) verbleven heeft. Zo verklaart u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, uiterst beknopt dat het kamp in de provincie Helmand gelegen is (CGVS, p.18). Wanneer het CGVS u er vervolgens op wijst dat Helmand een grote provincie is en u vervolgens vraagt om gericht op de vraag te antwoorden stelt u naast de kwestie dat Helmand een grote provincie is (CGVS, p.18). Opnieuw door het Commissariaat-generaal gevraagd waar u het kamp zou situeren stelt u dat het in district Bashion gelegen is (CGVS, p.18). Dit strookt geenszins met informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat er geen district met een dergelijke naam in de provincie Helmand gelegen is. Bijkomend slaagt u er niet in om andere kampen aan te halen uit de regio waarin u verbleef en verklaart u deze gebrekkige kennis door het verbod de basis te verlaten (CGVS, p.22). Er mag echter van een persoon die zeven tot acht maanden samen met andere Afghaanse collega's (CGVS, p.21) in een militaire basis verbleef verwacht worden dat hij een minstens een zekere notie heeft van de regio waarin hij zich op dat ogenblik bevindt.

Ook uw verklaringen met betrekking tot uw leven in het kamp overtuigen niet. Gevraagd om het kamp te beschrijven komt u niet verder dan de vaststelling het een groot kamp was en verklaart u dat er veel bedrijven in het kamp verbleven doch stelt u enkel informatie te kunnen verstrekken over uw eigen bedrijf (CGVS, p.19). Gezien uit informatie van het CGVS blijkt dat Camp Bastion, door u uitgesproken als "Bashion" (CGVS, p.14), de grootste Britse militaire basis van Afghanistan was en u er zeven tot acht maanden verbleef mag er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u in zekere mate spontane en doorleefde verklaringen aflegt over het kamp en zijn structuur. Nog vreemder zijn uw verklaringen over de aanwezige troepen in het kamp. Door het Commissariaat gevraagd of er naast Britten ook nog andere autoriteiten in het kamp verbleven stelt u van niet, dat het kamp voor de Britten was en dat u geen Amerikanen zag (CGVS, p.22). Dit mag verbazen aangezien er volgens informatie in mei 2010 12.000 Amerikaanse troepen in Camp Bastion verbleven. De stelling dat u niet mocht rondlopen op andere plaatsen van het kamp (CGVS, p.22) kan deze gebrekkige kennis dan ook niet verklaren. Er mag immers redelijkerwijs van een inwoner van Camp Bastion verwacht worden dat hij enige notie heeft over de aanwezige troepenmacht in het kamp. Tot slot legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de contacten die u gedurende uw verblijf in Helmand met uw broer zou hebben gehad. U verklaart hierover aanvankelijk uw broer er niet te hebben gezien (CGVS, p.23-24). Gevraagd of jullie telefonisch met elkaar spraken, antwoordt u eveneens negatief (CGVS, p.24). Het mag dan ook verbazen dat u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, verklaart dat u het nieuws van de benadering van de taliban telefonisch vernam van uw vader en dat hij met uw broer sprak die bij u was (CGVS, p.24). Voorgaande

vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweringen in camp Bastion actief te zijn geweest. De vaststelling dat u geen gedetailleerde verklaringen kan afleggen met betrekking tot het leven in en rond het kamp verbaast des te meer aangezien u tijdens het gehoor voor het CGVS aangaf over een radio te hebben beschikt en hiervan ook gebruik te hebben gemaakt (CGVS, p.18).

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde activiteit als figurant en begeleider van Britse soldaten in Camp Bastion te Helmand. Bijgevolg moet er worden geconcludeerd dat u geen zicht biedt op uw verblijfplaats in deze periode.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijfplaatsen wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u uitermate incoherente verklaringen aflegt met betrekking tot uw verblijfplaatsen nadat u uw beweerde activiteiten op camp Bastion zou hebben stopgezet. Zo verklaart u voor het Commissariaat dat u Afghanistan verlaten heeft in de vierde, vijfde of zesde maand van 2012 (CGVS, p.28). Wanneer het CGVS u vervolgens vraagt wanneer de laatste presidentsverkiezingen gehouden werden terwijl u nog in het land verbleef, stelt u dat de laatste presidentsverkiezingen die van Ashraf Ghani waren. U antwoordt vervolgens bevestigend op de vraag van het Commissariaat of u bij deze verkiezingen in Afghanistan verbleef (CGVS, p.28). U slaagt er echter niet in om aan te geven in welk jaar deze verkiezingen gehouden werden. Evenmin weet u of deze verkiezingen dicht bij uw vertrek plaatsvonden (CGVS, p.28-29). Gevraagd waar u in Afghanistan verbleef toen Ashraf Ghani verkozen werd, geeft u aan te vermoeden dat u toen in Kaboel verbleef (CGVS, p.29). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt werd Ashraf Ghani voor de eerste maal tot president van Afghanistan verkozen in 2014. Geconfronteerd met de vaststelling dat uw verklaring het land in 2012 verlaten te hebben geenszins te rijmen valt met uw verklaring in Afghanistan te hebben gewoond tijdens de verkiezingen van Ashraf Ghani stelt u dat er twee verkiezingen waren en dat u tijdens de tweede verkiezingen in Turkije verbleef (CGVS, p.29). Vervolgens antwoordt u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat-generaal, dat de eerste presidentsverkiezingen waarbij Ashraf Ghani won in 2014 plaatsvonden en verklaart u bovendien dat er acht maanden tussen de eerste en de tweede verkiezing zitten (CGVS, p.29-30). De vaststelling dat u geen zicht biedt op het tijdstip waarop u Afghanistan verliet, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijfplaatsen vanaf 2012 in ernstige mate.

Gelet op de ongeloofwaardigheid hierover kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan verblijfplaatsen, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die er zich volgens uw verklaringen hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent uw problemen met de Taliban wordt, naast de eerder gemaakte vaststelling dat u er niet in slaagt uw activiteiten op camp Bastion aan te tonen, verder ondergraven door de vaststelling dat u in dit verband onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo haalt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) op geen enkel ogenblik aan dat u een dreigbrief ontving (DVZ, punt 5) terwijl u voor het Commissariaat-generaal aangeeft dat de taliban een dreigbrief voor u en uw broer achterlieten bij de moskee (CGVS, p.12). Voorts legt u voor het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de bedreigingen. Zo stelt u tijdens uw uiteenzetting over uw vluchtrelaas dat de dreigbrief werd achtergelaten en uw vader vervolgens werd benaderd door de taliban (CGVS, p.12). Wanneer het CGVS wat later in het gehoor informeert naar de eerste bedreiging die tegen u en uw broer werd geuit, stelt u dat ze twee keer in de avond kwamen met bedekte gezichten om dan plots te verklaren dat ze niet kwamen en brieven zonden (CGVS, p.25). Wanneer het Commissariaat u vraagt deze verklaring te verduidelijken stelt u dat ze eerst kwamen doch zich niet lieten zien, dat u dit niet serieus nam en dat ze toen brieven begonnen te versturen (CGVS, p.25). Ook met betrekking tot de wijze waarop u het nieuws vernam van de vermeende bedreigingen legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u uw broer niet gezien te hebben terwijl u in Helmand verbleef (CGVS, p.23-24). Gevraagd of jullie telefonisch met elkaar spraken antwoordt u eveneens negatief (CGVS, p.24). Het mag dan ook verbazen dat u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, verklaart dat u het nieuws van de benadering van de taliban telefonisch vernam van uw vader en dat hij met uw broer sprak die bij u was (CGVS, p.24). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dan weer dat uw broer op verlof was in Camp Bastion en dat hij u op dat ogenblik ingelicht heeft (CGVS, p.24-25). Deze verklaring volstaat geenszins om voorgaande tegenstrijdigheden met elkaar in overeenstemming te brengen. Er mag namelijk redelijkerwijze van u verwacht worden dat u coherente

verklaringen aflegt over de aard en de volgorde van bedreigingen door de taliban, tevens de aanleiding van uw vertrek uit Afghanistan, alsook over de manier waarop u ervan op de hoogte werd gesteld.

Bovendien strookt de inhoud van de dreigbrieven geenszins met uw verklaringen. Zo werden de brieven respectievelijk gedateerd op 14 jawza 1392 (4 juni 2013 volgens de Gregoriaanse kalender, hierna GK), 18 mizan 1393 (10 oktober 2014), en 7 aqrab 1393 (29 oktober 2014 GK) daar waar u de aanvang van de problemen, die bovendien de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan, situeert in het jaar 2011 (CGVS, p.24). U verklaart overigens dat de laatste twee brieven toekwamen na uw interview bij DVZ, dat werd afgenomen in februari 2016 (DVZ Vragenlijst). U slaagt er bovendien geenszins in om voor het Commissariaat spontane verklaringen af te leggen wat betreft de inhoud van de dreigbrieven en het tijdstip waarop u de twee laatste brieven ontving. Gevraagd om in uw eigen woorden te vertellen wat er in de brieven gezegd wordt stelt u niet te weten wat er in staat en vraagt u om de brieven te mogen bekijken (CGVS, p.14). Gevraagd door het Commissariaat wanneer u de drie dreigbrieven kreeg stelt u te denken dat u een brief ontving terwijl u werkte en verklaart u dat de laatste twee brieven afgeleverd werden na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.13). Voorts verklaart u dat u in Kaboel geen bedreigingen kreeg doch stelt u vervolgens dat één brief misschien werd afgeleverd terwijl u in Kaboel verbleef (CGVS, p.13-14).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4,§2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. De taskara's van u en uw vader hebben enkel betrekking op jullie identiteit. Er kan niet uit worden afgeleid waar u in de periode voor uw aankomst in België zou hebben verbleven aangezien er enkel uit blijkt waar de betrokken personen werden geboren en waar de stukken werden afgeleverd. Zij tonen bovendien uw beroep in Helmand, noch uw problemen met de taliban aan. Wat betreft het certificaat, de aanbevelingsbrieven en de badge van uw broer dient te worden opgemerkt dat ze enkel verband houden met het beroep van uw broer en niet van die aard zijn om de vaststellingen met betrekking tot uw beroep noch uw problemen met de taliban te wijzigen. Bovendien moet worden vastgesteld dat u over het certificaat en de aanbevelingsbrieven geen enkele bijkomende informatie kan verstrekken (CGVS, p. 14). Aan de foto's waarop u met uw broers staat afgebeeld kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Inzake de aangifte van uw problemen moet worden vastgesteld dat dit document werd opgesteld in het kader van uw asielaanvraag en bijgevolg een subjectief karakter heeft, waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert wat betreft uw asielrelaas. Bovendien dient wat deze documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de

asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 18 oktober 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"a. Met betrekking tot de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker

Men kan geen geloof hechten aan de verklaringen met betrekking tot het verblijf van verzoeker in het kamp "Bashion" in de provincie Helmand.

Immers heeft verzoeker verklaard dat hij er werkte zonder contract.

- Met betrekking tot de arbeidsrelatie met het bedrijf A. (...)

Verzoeker verklaarde tevens dat hij in Helmand werkte voor het bedrijf A. (...) en dat er over betaling niets werd vermeld.

Ook heeft verzoeker verklaard dat hij geen selectieproef diende te ondergaan, om aangenomen te worden.

De salaris van verzoeker was op voorhand voor hem niet bekend, en is niet elke maand hetzelfde bedrag. Verzoeker kan niet verklaren waarom de bedragen verschillend zijn.

Verwerende partij stelt dat dit ongeloofwaardig is en dat een normale werknemer zich hierover zou informeren.

Voor verzoeker was het zijn eerste job. Hij weet helemaal niets over arbeidsrechten, hetgeen een notie is die eigenlijk niet bestaat in Afghanistan.

Verzoeker had werk en werd betaald, dit was voor hem het voornaamste.

Verzoeker heeft vele details verteld over zijn job en over de plaats waar hij die uitvoerde.

Verwerende partij toont niet aan dat verzoeker een contract zou moeten hebben. De advocaat van verzoeker verdedigde reeds vele mensen die werkten voor buitenlandse bedrijven en de vraag naar een contract werd nog nooit gesteld.

Het is dan ook bizar dat het CGVS in dit dossier wel naar een contract vraagt.

Er is geen enkel element waaruit blijkt dat verzoeker een contract zou moeten hebben. Het is onduidelijk hoeveel percent van de Afghanen, zelfs zij die werken voor een internationale organisatie, een contract heeft.

Het is bekend dat in Afghanistan een arbeidsrelatie een vertrouwensrelatie is. Dit is een niet geformaliseerde relatie. Een arbeidscontract is eerder zeldzaam in Afgaanse context.

Ook het variabel loon is een gebruikelijke praktijk in Afghanistan. Verzoeker weet niet waar zijn loon van afhangt. Men kan vermoeden dat dit afhangt van het aantal uren dat verzoeker gewerkt heeft.

Verzoeker vertelt dat hij in een kantoor in Kabul een gesprek heeft gehad, waarna hij een vlucht naar Bastion in Helmand mocht nemen.

Het is dus niet zo dat verzoeker zich gewoon moest aanbieden en dan begon te werken. Er is weldegelijk een soort van sollicitatie geweest en verzoeker kreeg instructies vooraleer hij begon te werken.

Indien de verwerende partij beweert dat arbeidsrelaties er anders aan toe gaan dan verzoeker vertelt, dan moet verwerende partij daar toch iets van bewijs van bijbrengen.

Verwerende partij beschikt over een uitgebreide studiedienst. Afghanistan is één van de landen waar de meeste asielzoekers vandaan komen. Verwerende partij brengt tientallen pagina's rapporten bij. Niets daarvan kan echter de beweringen die zij doet over de arbeidsrelaties in Afghanistan ondersteunen.

In het geval waar een kwestie onzeker is (of waar de ene bewering tegenover de andere staat) dient aan de kandidaat vluchteling het voordeel van de twijfel gegeven worden.

Dat er geen gedetailleerde, spontane en doorleefde verklaringen zouden zijn afgelegd, is een passe partout argument, dat geen enkele rekening houdt met de personaliteit van verzoeker. Verzoeker is een man die niet veel praat en timide is.

Het valt wel op dat zeer weinig detailvragen zijn gesteld aan verzoeker.

- Met betrekking tot de kennis over de locatie in Helmand

Verzoeker heeft verklaard dat hij vanuit Kabul met het vliegtuig tot in het kamp Bastion is gevlogen.

Het is ook via deze weg dat hij weer is teruggekeerd.

Verzoeker heeft inderdaad verklaard dat Helmand een grote provincie is. Uit het gehoorverslag blijkt echter duidelijk dat verzoeker de vraag niet goed heeft begrepen.

In het gehoorverslag kan men lezen (p. 18):

"(...)"

Het is de interviewer zelf die verwarring brengt met te vragen 'Wat is Helmand?' De interviewer doet geen moeite de vraag te verduidelijken wanneer ze verkeerd wordt begrepen.

Verzoeker toont inderdaad niet aan dat hij gegronde geografische kennis heeft over de ligging van het kamp Bastion. Hij vertelt echter dat hij vanuit Kabul tot in het kamp is gevlogen en dat hij het kamp niet kon of mocht verlaten.

Dit lijkt te kloppen met de informatie die het CGVS voegt, waaruit blijkt dat er een avondklok is binnen het kamp en dat de veiligheidscontrole bij toegang zeer rigoureuus is.

Men kan begrijpen dat het geen goed idee is dat de Afghaanse werknemers ook buiten het kamp gaan rondlopen. Ook om veiligheidsredenen (men probeert elke aanval of onveiligheid te vermijden), is dit volstrekt coherent.

Feit is wel dat de informatie die verwerende partij toevoegt, niet gedetailleerd genoeg is om ons een zicht te geven op de regels in het kamp voor Afghaanse werknemers.

Nochtans kan het niet moeilijk zijn om iemand, bij voorbeeld iemand van het bedrijf waarvoor verzoeker werkte, of van het Britse leger, over deze regels te ondervragen.

Waar verwerende partij stelt dat het van verzoeker verwacht mag worden dat hij 'een zekere notie heeft van de regio waarin hij zich op dat ogenblik bevindt', houdt zij geen rekening met de leefwereld van verzoeker. Hij mocht het kamp, dat bovendien zeer groot is en een echte wereld op zich, niet verlaten.

Uit stuk 3 in het administratief dossier blijkt dat de toegang wordt bewaakt door 'heavily-defended gates'. In ditzelfde stuk wordt uitgelegd hoe het er aan de poorten aan toe gaat, dat er rijen van auto's wachten op rigoureuze veiligheidschecks.

Verder vertelt men dat er ook honderden Afghanen binnen in het kamp werken. Of zij naar buiten mogen, blijkt uit niets.

Bovendien bevindt het kamp zich in de woestijn, ver weg van de bewoonde wereld.¹ Waarom zou verzoeker daar op verkenning willen gaan.

Wel staat er: "They are not allowed to be roaming the streets of Bastion after 1900. There's a curfew and we keep a tight grip on it."

Verzoeker behoorde tot de groep medewerkers met de minste rechten. Hij mocht niet eens vrij rondlopen in het kamp.

Het gebrek aan kennis van verzoeker is dan ook langs de ene kant te wijten aan de ongelukkige vraagstelling tijdens het interview en uit het feit dat verzoeker het kamp niet mocht verlaten. Indien verwerende partij dit laatste in vraag zou stellen, baseert zij dit niet op feiten, maar op louter gissingen.

- Met betrekking tot het leven in het kamp

Verzoeker verklaarde dat het kamp Bastion zeer groot is, maar dat verzoeker niet het recht had om vrij rond te lopen in het kamp. Zo kon hij niet zomaar de terreinen van andere bedrijven of van het leger betreden.

Er is namelijk in het kamp een systeem van verschillende kleuren badges. Verzoeker had een blauwe badge. Daarmee mocht hij alleen vrij rondlopen op het terrein van zijn bedrijf.

Met een groene badge mag iemand vrijer rondlopen op het terrein van Bastion. Met een blauwe badge mag een werknemer vrij rondlopen en mag hij een groep tot zes personen met een groene badge begeleiden.

Verzoeker ging in het kamp alleen uit het terrein van zijn eigen bedrijf om te eten, en dit onder begeleiding van een tolk die een groene badge had. Hij deed dit samen met zijn collega's. In de keuken waar verzoeker en zijn collega's aten, waren alleen Britse soldaten.

De Amerikaanse soldaten lagen aan het andere eind van het kamp. Verzoeker wist wel dat ze er waren, maar heeft ze nooit echt gezien.

Verzoeker heeft twee keer met zijn broer, die ook een groene badge had, het terrein van zijn bedrijf verlaten om naar een winkeltje op het terrein van Bastion te gaan.

Verzoeker kent dus de rest van het kamp niet.

Het kamp is bovendien enorm. In het stuk 3 van verwerende partij staat dat het gaat om een 'desert-metropolis' van 35 vierkante meter.

Het is niet geloofwaardig dat Afghaanse werknemers zonder opleiding daar zonder begeleiding in mogen rondwandelen, zich gaan informeren over de verschillende bedrijven en troepen die er zijn.

Het is bovendien opmerkelijk dat de vragen zich richten naar andere bedrijven etc, in plaats van de normale vragen te stellen naar mobiliteit, slaapruimte, dagritme, eten en dergelijke meer.

Verzoeker had kunnen vertellen over de badges, over de keuken en over de winkel.

Het is voor verzoeker onmogelijk te weten wat er van hem verwacht wordt.

Dat verzoeker niets kan vertellen over aanvallen op kamp Bastion is bovendien normaal. Uit stuk 3 van de verwerende partij blijkt dat 'attacks on Bastion happen very rarely'. De enige dreiging zijn IED en er zijn er enkele in een rivierdal in de buurt gebeurd ('the nearby wadi'). Verder was er een poging tot raket-aanval, die het kamp niet raakte.

Wanneer verzoeker zegt dat er geen aanvallen waren, is dit dus correct. Toch in die zin dat er geen waren.

In een artikel van The Guardian over lokale werknemers in Camp Bastion, blijkt dat effectief de Afghanen niet kunnen telefoneren op het kamp.

Het artikel gaat over de veiligheidsrisico's van plaatselijke werknemers en stelt:

"The Taliban is known to be targeting local staff who work for the British or US army as traitors, but this summer has seen an unprecedented number of attacks against caterers, mechanics and interpreters who all work at the base, with 10 staff being killed in July alone.

Ahmed (not his real name) said he was too scared to leave the base despite the fact that he had not seen his family for more than six months.

"My family does not know whether I am dead or alive. We are not allowed to use phones so I was looking forward to my holiday. But now I am too scared to leave because the Taliban are waiting just outside and I will get killed," he said. He offered money to KBR to join any flight to Kandahar, he said, but was told it was not possible. "My boss said the flights are for priority staff only. It seems some human life is more valuable than others."

One man, who only wanted to be known as Abdullah, said: "When we started here just over a year ago, the situation wasn't as bad. But now the Taliban are increasing their attacks on us, we need the company to give us protection. I am speaking on behalf of all of us here in Bastion. "Abdullah said staff had voiced their security concerns to KBR several times. "When I signed up for the job, KBR promised to look after me and provide me security. But none of this has happened. They just threaten to sack us if we complain."

Abdullah said he had been living in a tent with a young worker called Shafiqullah, whose body was found in a nearby canal. "I saw him leaving the night before and the next morning he was dead. It's very sad news for us. He was a friend."

Hier blijkt duidelijk waarom een werknemer niet de omgeving van het kamp zou gaan verkennen.

Verder in het artikel spreekt men over de mogelijkheid voor werknemers om via vliegtuig naar Kabul te gaan om hun familie te bezoeken, zoals verzoeker ook heeft verteld.

Het artikel benadrukt ook het gevaar dat werknemers van dit kamp lopen. De Taliban gaat actief naar hen op zoek en tracht hen te doden.

waar iemand die zich in het kamp bevond, zich van bewust moest zijn.

- Met betrekking tot de ontmoetingen met de broer van verzoeker

Verzoeker heeft zijn broer twee keer ontmoet toen hij in het kamp Bastion verbleef.

Op moment dat de broer van verzoeker op missie was, kon verzoeker geen contact hebben met zijn broer. Wanneer de broer van verzoeker terug was van zijn missie, kwam hij verzoeker bezoeken.

De broer van verzoeker had immers een groene badge.

Verzoeker heeft bovendien duidelijk de vraag over de ontmoetingen met zijn broer tijdens zijn verblijf in camp Bastion verkeerd begrepen.

Zo kan men lezen in het gehoorverslag op pagina 24:

"Heeft u hem ontmoet terwijl u in Helmond was?"

Nee. Het was de eerste keer dat ik er heen ging."

Blijkbaar heeft verzoeker hier begrepen dat men hem vroeg of hij zijn broer al had bezocht toen hij aan het werk was in Helmand, alvorens hij zelf naar daar ging.

- Met betrekking tot de chronologie van het vertrek en de reis van verzoeker

Verzoeker verklaart dat hij in 2012 uit Afghanistan is vertrokken.

Hij is daar echter bij nader inzien niet zeker van. Wellicht is verzoeker pas in 2014 uit Afghanistan vertrokken.

Verzoeker heeft geheugenproblemen en heeft moeite om de gebeurtenissen in de tijd te plaatsen.

Hij werd in Turkije door mensensmokkelaars opgesloten en mishandeld, en pas na betaling van losgeld vrijgelaten.

In Bulgarije heeft hij gedurende zes maanden in de gevangenis verbleven, waar hij amper eten en drinken kreeg en ook mishandeld werd.

Sindsdien gaat het mentaal niet goed met verzoeker. Hij kan zich niet concentreren en is verward.

Verzoeker zal een psycholoog raadplegen.

- Met betrekking tot de problemen met de Taliban

Verzoeker zou tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben over de bedreigingen van de Taliban. Echter dient opgemerkt te worden dat de bedreigingen in het dorp van verzoeker gebeurden, en dat verzoeker hier dus geen getuige van was.

Hij heeft de chronologie van de gebeurtenissen vernomen van zijn vader of zelfs van zijn broer, die ze dan weer van hun vader heeft gehoord.

Verzoeker verwijst nogmaals naar zijn geheugen problemen.

Verzoeker wil verduidelijken dat hij weldegelijk zijn broer heeft gezien toen hij in Helmand was, zij het maar twee of drie keer, tussen twee missies door.

Het is tijdens zulk een bezoek dat verzoeker vernomen heeft dat er bedreigingen zijn gekomen vanwege de Taliban.

b. Wat betreft de erkenning van de vluchtelingenstatus aan verzoeker

Gelet op het bovenstaande is het geloofwaardig dat verzoeker in het kamp Bastion voor een bedrijf dat werkt voor het Britse leger heeft gewerkt.

Verzoeker wenst in dit kader nog te wijzen op de vele informatie die hij toch wel heeft en de stukken die hij bijbrengt, waaronder een werkbade van zijn broer.

Verzoeker vreest voor zijn fysieke integriteit en leven bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Artikel 48/3 §1 Vreemdelingenwet stelt dat:

"(...)"

Volgens artikel 1 A 2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 is vluchteling "elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

De UNHCR-Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan van 19 april 2016 duiden verschillende risico-categorieën aan, die een internationale bescherming nodig hebben.

De eerste van deze categorieën betreft degene waartoe verzoeker behoort, met name de personen die voor de overheid en (inter-)nationale organisaties werken, of zo beschouwd worden:

« A. Potential Risk Profiles

1. Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces

AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and development actors. As noted above, in 2012 this campaign of systematic targeting intensified, with UNAMA documenting the deaths of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of targeted killings or attempted targeted killings. The first six months of 2013 saw a further 29 increase in civilian casualties as a result of such attacks- compared to the same period in 2012, with 312 civilians killed and 131 injured. Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, construction workers, and persons supporting the peace process.

On 2 May 2012, the Taliban announced that their Al-Farooq' Spring offensive would specifically aim to kill civilian targets, including high ranking government officials, Members of Parliament, High Peace Council members, contractors and 'all those people who work against the Mujahideen'.

As in 2012, the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of attack.

Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation and abductions to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas.

a) Government Officials and Civil Servants

Targeted killings and injuries by AGEs of government civilian employees increased by 700 per cent in 2012 compared to 2011. In the first six months of 2013, UNAMA documented a further increase in civilian casualties from AGEs targeting civilian government employees, government offices, district headquarters and other civilian structures.

AGEs have targeted politicians and government officials at the local, provincial and national levels of government, as well as their family' members. Those targeted include Members of Parliament, members of the HPC, and provincial and district governors and council members.

Targeted individuals also include government-appointed judges and prosecutors. Officials working in the justice system are reportedly often unable to remain in communities described by local residents as under the effective control of the Taliban, due to insecurity. Targeted killings, abduction and intimidations have created a climate of fear among officials and deter them from taking up positions and working in these areas.

Teachers, school guards and officials of the Department of Education have also been widely targeted, as have health workers, other civil servants and even contracted workers.

Family members of government officials have reportedly been threatened and kidnapped by AGEs to force government employees to quit their jobs; in other' cases relatives of government employees are reported to have been killed by AGEs as an act of retaliation against these employees.

[...]

c) Other Civilians Perceived as Supporting the Government or the International

Community AGEs are reported to kill civilians deliberately to punish them for supporting the government, with the killings intended to serve as a warning to others. AGEs are also reported to use 'night letters' (shab nameha), threatening text messages and local radio broadcasts to warn civilians against supporting the Government. In locations where AGEs have been unable to win public support, they are reported to harass and intimidate local communities, and to mete out punishments against the local population for supporting the Government.

Civilians accused of 'spying for' the Government are reportedly subjected to summary trials in parallel and illegal judicial procedures operated by AGEs; the punishment for such alleged 'crimes' is usually execution. Civilians suspected of participating in government-supported uprisings against the Taliban and other AGEs have reportedly been subjected to brutal reprisals, including targeted killings of civilians. »²

Verzoeker toont aan dat hij behoort tot deze specifieke sociale groep, aangezien hij werkte voor een bedrijf dat werkt voor het Britse leger in het kamp Bastion.

Wat betreft de vervolgingsagenten, vreest verzoeker de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan, door UNHCR omschreven als AGE (Anti-Government Elements) en die (mede)verantwoordelijk zijn voor tal van mensenrechtenschendingen in Afghanistan (cf. supra).

Indien de bedreiging uitgaat van een niet-overheidsorgaan, zoals de taliban, dient volgens artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet aangetoond te worden dat de overheid en internationale organisaties geen bescherming kunnen bieden.

Verzoeker verwijst wat dit betreft naar de elementen reeds hierboven uiteen gezet, o.m. de verschillende dreigbrieven en bedriegende telefoontjes van de Taliban. Alsook het explosief dat in de woning van verzoeker werd geplaatst, toont dit overduidelijk aan.

Verder verwijst hij tevens naar de reeds vermelde UNHCR-Guidelines, die erg duidelijk zijn over het gebrek aan bescherming door de Afghaanse staat:

« Afghan governance is perceived as particularly weak. High levels of corruption, ineffective governance and a climate of impunity are all reported by observers as factors that weaken the rule of law and undermine the ability of the State to provide protection from human rights violations. Accountability for human rights violations is reported to remain weak, and little or no political support has materialized for the advancement of transitional justice mechanisms, despite past commitments on the part of the Government. »³

Verwerende partij heeft overigens geen enkel onderzoek gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker. Zulk onderzoek, waarbij het risicoprofiel niet wordt onderzocht, maakt een schending uit van het artikel 4, punt 3, van de Richtlijn 2004/83/EC betreffende de Minimumnormen voor de verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire-beschermingsstatus, die als volgt luidt:

« (...) »

In andere Europese landen doen asielinstanties een reëel onderzoek naar deze criteria toe. In Australië, bijvoorbeeld, worden precieze vragen gesteld over het risico gelopen door een precieze vervolgingsrisico van een precieze groep personen. Zie hier een voorbeeld van de soort vragen die gesteld worden door de Australische asielinstanties aan de « plaatselijke CEDOCA »:

« 1. Are there recent reports of people working for NGOs or the UN being attacked by the Taliban or other fundamentalist groups in Kabul or elsewhere? 2. Are there any reports of family members of such people being attacked? 3. To what extent are people who work for the Afghan government targeted by the Taliban in Kabul or other places? 4. Are there any reports of the targeting of close family members of such people? 5. Are there any reports of people in Afghanistan having been targeted for having close relatives in foreign countries? 6. To what extent does the Taliban carry out attacks against civilians in Kabul? 7. To what extent does the Afghan state provide protection against attacks by the Taliban or other fundamentalist groups in Kabul? 8. What is the current situation vis-à-vis state protection in Kandahar? »⁴

Het antwoord luidde als volgt:

« Reports indicate that people working for non-government organisations (NGOs) in Afghanistan, as well as people perceived to be associated with the international community, continue to be at risk of harm from armed opposition groups (AOGs), including the Taliban. Sources report incidents of harm towards both Afghan national and foreign NGO workers across Afghanistan, including in Kabul. Sources conflict on the degree to which NGO workers are deliberately targeted or are simply unintended casualties.

The United Nations High Commission for Refugees (UNHCR) states that Afghan nationals working for some UN agencies or international and local non-governmental organizations (INGOs and NGOs, respectively) reportedly face intimidation, attacks, abduction and death at the hands of the Taliban and other armed anti-Government groups, particularly in areas where these groups are active'. Politically and criminally motivated abductions of NGO staff by anti-Government forces are reportedly commonplace, and increased 'significantly' during 2010.

Human Rights Watch reports that civil society activists in general are regularly threatened and targeted with violence. The United Nations Assistance Mission to Afghanistan concurs, also adding that individuals deciding to take up employment with development organizations are often conscious that 'their decision may have life or death consequences'. It is noteworthy that many international NGOs operating in Afghanistan do not provide their staff with weapons, nor do they protect their employees and premises with armed guards.

The Afghanistan NGO Safety Office (ANSO) reports that during 2010, there were 126 security incidents involving NGOs, in which 28 people died and 33 people were injured. This represents a 27 per cent drop in the total number of incidents, but a 42 per cent increase in fatalities of NGO workers from 2009. Of the 28 deaths, 22 were attributed to armed opposition groups, three to criminal incidents and a further three deaths occurring as casualties during clashes between government forces and armed opposition groups. Twenty of the 28 who died were Afghan nationals. Abductions also increased in 2010, with 74 individuals, all Afghan nationals, being taken. The ANSO states that 'without a doubt the purpose of some attacks is precisely what it seems to be, to kill or injure NGO staff'. »

De kwaliteit van het onderzoek van de CEDOCA is duidelijk niet afdoende.

Verzoeker vertoont een heel hoog risicoprofiel en heeft bijgevolg een gegronde vrees voor vervolging.

De status van vluchteling moet hem dus worden erkend.

De bestreden beslissing schendt artikel 48/3 en artikel 48/5 Vreemdelingenwet, alsook de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringplicht.

c. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming

De bestreden beslissing zegt louter dat onduidelijk is waar verzoeker recent verbleven heeft, om te besluiten dat verzoeker geen recht heeft op subsidiaire bescherming.

Het is nochtans niet betwist dat verzoeker afkomstig is van Afghanistan. Ook zijn dorp van herkomst kan niet betwist worden.

Verzoeker toont aan dat hij niet langer in staat is feiten in de juiste tijdscontext te zetten. Desondanks blijkt uit het dossier zeer duidelijk dat verzoeker tot zeer recent in Afghanistan aanwezig was.

Zelfs al klopt de chronologie van de feiten niet helemaal, dan nog kan verwerende partij niet beweren dat er een ruime tijdsperiode is, waarvan onduidelijk is of verzoeker in Afghanistan verbleef.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman, waar het conflict zeer sterk woedt.

Verzoeker verwijst ten overvloede naar de verergerende veiligheidssituatie in gans Afghanistan.

Uit het EASO - Country of Origin Information Report over Afghanistan van januari 2016, blijkt o.m. dat "Several attacks targeted ANA vehicles and buses in October 2014, killing many soldiers and several civilian bystanders. On 16 December 2014, all public transportation of ANSF personnel was suspended because of the high pace of militant attacks on these targets in the capital. Of the 10 attacks on ANSF transportation in the capital, six happened in the last three months of 2014."

According to Edinburgh International:

'Desiring to maintain the pace of high profile attacks in the city yet failing to inflict major damages to Kabul's secure ISAF or international facilities, militants are instead increasingly turning towards softer targets where heavy casualties can be inflicted with minimal expenditure. Attacks on ANSF transport vehicles have historically proven an attractive target for this reason, with roadside IEDs or single SVEST bombers able to deliver the same impact as the more meticulously planned complex attacks.'

From 1 January to 13 September 2015, Kabul city saw 217 security incidents, including 68 explosions (roughly two-thirds IEDs and one-third suicide attacks). There were between one and four suicide attacks every month from January to July, and six in August. Table 1 provides an overview of the nature of the security incidents:

Violence targeting individuals 37

Armed confrontations 15

Explosions 68

Security enforcement 50

Non-conflict related violent incidents 40

Other violent incidents 7

Total security incidents 217 »

Bovendien geeft verwerende partij in haar motivering van de weigeringsbeslissing zelf aan dat:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet."

Alsook dient te worden opgemerkt dat verwerende partij nam het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 als leidraad bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Voorgenoemd rapport duidt zoals supra reeds besproken verschillende risico-categorieën aan, die een internationale bescherming nodig hebben. Een van deze categorieën betreft degene waartoe verzoeker behoort, met name de personen die voor het leger en (inter-)nationale organisaties werken, of zo beschouwd worden.

Zoals supra reeds uiteengezet, verzoeker ingevolge zijn beroepsactiviteit veelvuldig samen met (buitenlandse) militairen werkt, behoort verzoeker ontegensprekelijk tot voorgenoemde risicogroep.

In ondergeschikte orde moet aan verzoeker dus de subsidiaire bescherming worden toegekend.

De bestreden beslissing schendt de artikels 52 en 48/4, juncto 62, van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van artikel 4, punt 3, van de Richtlijn 2004/83/EC betreffende de minimumnormen voor de verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire-beschermingsstatus; van de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; en van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij zijn voorgehouden problemen met de taliban geenszins aannemelijk heeft weten te maken aangezien (A) hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende plicht tot medewerking nu er omwille van (i) zijn niet overtuigende verklaringen over het verloop van zijn aanstelling tot figurant en begeleider van Britse soldaten in Camp Bastion, (ii) zijn niet

doorleefde verklaringen over de locatie te Helmand waar hij zeven tot acht maanden verbleven heeft, (iii) zijn niet overtuigende verklaringen met betrekking tot zijn leven in het kamp en (iv) zijn uitermate incoherente verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen nadat hij zijn beweerde activiteiten op camp Bastion zou hebben stopgezet, geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België, en er omwille van de ongeloofwaardigheid hierover evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag, dat er onlosmakelijk mee verbonden is, aangezien (B) hij onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met zijn problemen met de Taliban, aangezien (C) de inhoud van de dreigbrieven geenszins strookt met zijn verklaringen en aangezien (D) de door hem in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten deze conclusie niet wijzigen. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielaanvraag raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België.

Zo wordt er in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers voorgehouden verblijf in het Camp Bastion in de Afghaanse provincie Helmand terecht op gewezen dat zijn verklaringen over het verloop van zijn aanstelling tot figurant en begeleider van Britse soldaten in dit camp niet overtuigen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Vooreerst stelt u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, dat u niets weet over een contract met uw werkgever en dat u gewoon begon te werken (CGVS, p.17). U verklaart vervolgens dat u in Helmand werkte voor het bedrijf A. (...) en dat er over betaling niets werd vermeld (CGVS, p.18). Gevraagd wat u moest doen om geselecteerd te worden voor een dergelijke job antwoordt u laconiek dat u niets moest doen, dat u gewoon begon en dat er geen vragen gesteld werden (CGVS, p.19-20). U verklaart verder het inkomen dat u op basis van uw activiteiten verwierf varieerde. U haalt hierbij de bedragen 310, 320, 350 en 400 aan. U slaagt er echter niet in aan te geven wat de oorzaak van deze fluctuaties in uw salaris was (CGVS, p.23). Redelijkerwijze kan er verwacht worden dat u gedetailleerde, spontane en doorleefde verklaringen kan afleggen over de manier waarop u een dergelijke job binnen een Britse militaire basis verkreeg en dat u zich informeerde over de manier waarop de hoogte van uw loon werd bepaald.

Verzoeker betwist deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet. Wel tracht hij zijn weinig doorleefde verklaringen over zijn aanstelling te vergoelijken door te stellen dat het zijn eerste job was en dat hij niets weet over arbeidsrechten. Dit verklaart zijn weinig doorleefde verklaringen evenwel niet. Van verzoeker wordt immers niet verwacht dat hij een exhaustieve juridische duiding biedt over zijn aanstelling, doch wel dat hij meer gedetailleerde, spontane en doorleefde verklaringen kan

afleggen over de manier waarop hij zijn job binnen een Britse militaire basis verkreeg. Waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat hij een contract zou moeten hebben en dat het bizar is dat de commissaris-generaal hiernaar vraagt, wordt er op gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat van verzoeker wordt verwacht dat hij zou zijn tewerkgesteld met een contract. Het is het geheel van de verklaringen die verzoeker aflegde over zijn voorgehouden aanstelling dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekers verklaringen over het verloop van zijn aanstelling tot figurant en begeleider van Britse soldaten in het Camp Bastion niet overtuigen. Ook de Raad acht de verklaringen van verzoeker dat hij niets weet over een contract met zijn werkgever en dat hij gewoon begon te werken, dat er over betaling niets werd vermeld, dat hij niets moest doen om geselecteerd te worden voor de job en dat hij niet kon aangeven wat de oorzaak was van de fluctuaties in zijn salaris allerminst doorleefd. Waar verzoeker nog aanvoert dat het variabel loon een gebruikelijke praktijk is in Afghanistan, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien verklaart dit nog niet dat verzoeker er niet in slaagde om aan te geven wat de oorzaak was van de fluctuaties in zijn salaris. Door in het verzoekschrift nog te stellen dat er weldegelijk een soort van sollicitatie is geweest nu hij verklaard had dat hij in een kantoor in Kabul een gesprek heeft gehad en hij instructies kreeg vooraleer hij begon te werken, slaagt verzoeker er niet in de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over het verloop van zijn aanstelling tot figurant en begeleider van Britse soldaten in het Camp Bastion niet overtuigen te weerleggen. Het komt verzoeker toe om gedetailleerde, spontane en doorleefde verklaringen af te leggen over de manier waarop hij zijn job binnen een Britse militaire basis verkreeg, zeker wanneer hij hiervan geen enkel bewijsstuk kan overmaken. Uit de voorgaande motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker hierin niet is geslaagd. Dit is ook wat verzoeker in de bestreden beslissing wordt verweten. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat de commissaris-generaal, indien hij beweert dat arbeidsrelaties er anders aan toe gaan dan verzoeker vertelt, daarvan iets van bewijs moet bijbrengen. Ook de omstandigheid dat verzoeker niet veel zou praten en timide zou zijn, brengt niet met zich dat van hem niet mag worden verwacht dat hij meer doorleefde verklaringen kan afleggen over de manier waarop hij zijn job binnen een Britse militaire basis verkreeg, temeer nu deze job volgens zijn verklaringen de oorzaak is van de bedreigingen die ten aanzien van hem werden geuit en die hem ertoe genoopt hebben zijn land van herkomst te ontvluchten. Waar verzoeker nog voorhoudt dat hij vele details heeft verteld over zijn job en over de plaats waar hij deze uitvoerde, wordt er vooreerst op gewezen dat hij nalaat *in concreto* toe te lichten welke details hij dan wel bedoelt. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker er ook niet in slaagde om doorleefde verklaringen af te leggen over de plaats in Helmand waar hij naar eigen zeggen zeven tot acht maanden verbleven zou hebben. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo verklaart u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, uiterst beknopt dat het kamp in de provincie Helmand gelegen is (CGVS, p.18). Wanneer het CGVS u er vervolgens op wijst dat Helmand een grote provincie is en u vervolgens vraagt om gerichter op de vraag te antwoorden stelt u naast de kwestie dat Helmand een grote provincie is (CGVS, p.18). Opnieuw door het Commissariaat-generaal gevraagd waar u het kamp zou situeren stelt u dat het in district Bashion gelegen is (CGVS, p.18). Dit strookt geenszins met informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat er geen district met een dergelijke naam in de provincie Helmand gelegen is. Bijkomend slaagt u er niet in om andere kampen aan te halen uit de regio waarin u verbleef en verklaart u deze gebrekkige kennis door het verbod de basis te verlaten (CGVS, p.22). Er mag echter van een persoon die zeven tot acht maanden samen met andere Afghaanse collega's (CGVS, p.21) in een militaire basis verbleef verwacht worden dat hij een minstens een zekere notie heeft van de regio waarin hij zich op dat ogenblik bevindt.”

Verzoeker laat wat dit betreft vooreerst gelden dat de *protection officer* van het CGVS verwarring bracht “met te vragen ‘Wat is Helmand?’” en dat de *protection officer* geen moeite deed om de vraag te verduidelijken wanneer ze niet werd begrepen. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoeker op deze vraag correct antwoordde dat Helmand een provincie is (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 18). Ook verder, waar blijkt dat verzoeker duidelijk de vraag om specifiek te zijn over de locatie van het kamp niet goed begrepen had, stelde de *protection officer* aan verzoeker de vraag waar hij het kamp zou situeren (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 18). Verzoekers betoog dat de *protection officer* verwarring bracht kan dan ook niet worden gevolgd.

Voorts erkent verzoeker dat hij geen gegronde geografische kennis heeft van de ligging van het Camp Bastion. Voor zover verzoeker stelt dat dit komt doordat hij vanuit Kabul tot in het kamp gevlogen is en het kamp niet mocht verlaten, beperkt hij zich louter tot het vergoelijken van de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen over zijn gebrek aan doorleefde verklaringen en het herhalen van zijn verklaringen op het CGVS hiervoor, zonder deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. De Raad is, net zoals de commissaris-generaal, de mening toegedaan dat van een persoon die verklaart zeven

tot acht maanden samen met andere Afghaanse collega's in een militaire basis te hebben verbleven, mag worden verwacht dat hij minstens een zekere notie heeft van de regio waarin hij zich toen bevond. Dat verzoeker daar niet buiten mocht of om veiligheidsoverwegingen of andere redenen wou gaan, doet hieraan geen afbreuk. Dit heeft verzoeker er immers ook niet van weerhouden (weliswaar ten dele foutief) te verklaren dat het kamp in de provincie Helmand en in het district Bashion gelegen is.

Ook verzoekers verklaringen over zijn leven in het kamp konden de commissaris-generaal om de volgende redenen niet overtuigen:

“Gevraagd om het kamp te beschrijven komt u niet verder dan de vaststelling het een groot kamp was en verklaart u dat er veel bedrijven in het kamp verbleven doch stelt u enkel informatie te kunnen verstrekken over uw eigen bedrijf (CGVS, p.19). Gezien uit informatie van het CGVS blijkt dat Camp Bastion, door u uitgesproken als “Bashion” (CGVS, p.14), de grootste Britse militaire basis van Afghanistan was en u er zeven tot acht maanden verbleef mag er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u in zekere mate spontane en doorleefde verklaringen aflegt over het kamp en zijn structuur. Nog vreemder zijn uw verklaringen over de aanwezige troepen in het kamp. Door het Commissariaat gevraagd of er naast Britten ook nog andere autoriteiten in het kamp verbleven stelt u van niet, dat het kamp voor de Britten was en dat u geen Amerikanen zag (CGVS, p.22). Dit mag verbazen aangezien er volgens informatie in mei 2010 12.000 Amerikaanse troepen in Camp Bastion verbleven. De stelling dat u niet mocht rondlopen op andere plaatsen van het kamp (CGVS, p.22) kan deze gebrekkige kennis dan ook niet verklaren. Er mag immers redelijkerwijs van een inwoner van Camp Bastion verwacht worden dat hij enige notie heeft over de aanwezige troepenmacht in het kamp.”

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift in wezen tot een – wat uitgebreidere – herhaling van zijn eigen standpunt, namelijk dat hij alleen vrij mocht rondlopen op het terrein van zijn bedrijf, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover, met name dat er redelijkerwijs van een inwoner van Camp Bastion mag worden verwacht dat hij enige notie heeft over de aanwezige troepenmacht in het kamp, te ontkrachten of te weerleggen. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij wist dat er Amerikaanse soldaten aan het andere eind van het kamp waren, doch dat hij ze nooit had gezien, strookt zijn betoog niet met de verklaringen die hij op het CGVS aflegde, waarbij hij ontkennend antwoordde op de vraag of er naast de Britten nog andere autoriteiten aanwezig waren in het kamp en stelde dat het kamp voor de Britten was (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 22). Waar verzoeker nog stelt dat het normaal is dat hij niets kon vertellen over aanvallen op het Camp Bastion, nu er geen aanvallen waren, is zijn betoog niet gericht tegen de motieven van de bestreden beslissing.

Aan de voorgaande motivering van de bestreden beslissing kan bovendien nog worden toegevoegd dat verzoeker op het CGVS verklaarde niet te weten welke eenheid of eenheden van het Britse leger er in het kamp verbleven toen hij er was (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 19). Ook hieruit blijkt dat verzoeker er niet in slaagde om op een doorleefde wijze verklaringen af te leggen over zijn voorgehouden verblijf in het Camp Bastion in de Afghaanse provincie Helmand.

Daarnaast worden er in de bestreden beslissing nog enkele tegenstrijdige verklaringen aangehaald die verzoeker op het CGVS aflegde over de contacten die hij gedurende zijn verblijf in het Camp Bastion met zijn broer zou hebben gehad:

“U verklaart hierover aanvankelijk uw broer er niet te hebben gezien (CGVS, p.23-24). Gevraagd of jullie telefonisch met elkaar spraken, antwoordt u eveneens negatief (CGVS, p.24). Het mag dan ook verbazen dat u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, verklaart dat u het nieuws van de benadering van de taliban telefonisch vernam van uw vader en dat hij met uw broer sprak die bij u was (CGVS, p.24).”

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij zijn broer twee keer ontmoet had toen hij in het Camp Bastion verbleef, doch blijft steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar verzoeker nog voorhoudt dat hij de vraag over de ontmoetingen met zijn broer tijdens zijn verblijf in het Camp Bastion verkeerd begrepen had en hij meende dat hem werd gevraagd of hij zijn broer al had bezocht toen hij aan het werk was in Helmand, alvorens hij daar zelf naartoe ging, beperkt hij zich tot het geven van een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid, zonder de vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Tijdens het gehoor gewezen op deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen stelde verzoeker niet dat hij eerst de vraag verkeerd begrepen had (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 24). Bovendien verklaarde verzoeker eerst tijdens het gehoor op het CGVS nog dat

zijn vader zijn broer belde, die bij hem was, om vervolgens te verklaren dat hij niet wist waar zijn broer was toen zijn vader zijn broer belde (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 18 oktober 2017, p. 24).

De voorgaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen dat hij in het Camp Bastion in de provincie Helmand actief is geweest als figurant en begeleider van Britse soldaten. Aldus heeft verzoeker geen zicht geboden op zijn verblijfplaatsen in de periode voor zijn vertrek uit Afghanistan.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek uit Afghanistan wordt verder ondergraven door de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij uitermate incoherente verklaringen aflegde over zijn verblijfplaatsen nadat hij zijn beweerde activiteiten op Camp Bastion zou hebben stopgezet. De commissaris-generaal licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Zo verklaart u voor het Commissariaat dat u Afghanistan verlaten heeft in de vierde, vijfde of zesde maand van 2012 (CGVS, p.28). Wanneer het CGVS u vervolgens vraagt wanneer de laatste presidentsverkiezingen gehouden werden terwijl u nog in het land verbleef, stelt u dat de laatste presidentsverkiezingen die van Ashraf Ghani waren. U antwoordt vervolgens bevestigend op de vraag van het Commissariaat of u bij deze verkiezingen in Afghanistan verbleef (CGVS, p.28). U slaagt er echter niet in om aan te geven in welk jaar deze verkiezingen gehouden werden. Evenmin weet u of deze verkiezingen dicht bij uw vertrek plaatsvonden (CGVS, p.28-29). Gevraagd waar u in Afghanistan verbleef toen Ashraf Ghani verkozen werd, geeft u aan te vermoeden dat u toen in Kaboel verbleef (CGVS, p.29). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt werd Ashraf Ghani voor de eerste maal tot president van Afghanistan verkozen in 2014. Geconfronteerd met de vaststelling dat uw verklaring het land in 2012 verlaten te hebben geenszins te rijmen valt met uw verklaring in Afghanistan te hebben gewoond tijdens de verkiezingen van Ashraf Ghani stelt u dat er twee verkiezingen waren en dat u tijdens de tweede verkiezingen in Turkije verbleef (CGVS, p.29). Vervolgens antwoordt u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat-generaal, dat de eerste presidentsverkiezingen waarbij Ashraf Ghani won in 2014 plaatsvonden en verklaart u bovendien dat er acht maanden tussen de eerste en de tweede verkiezing zitten (CGVS, p.29-30). De vaststelling dat u geen zicht biedt op het tijdstip waarop u Afghanistan verliet, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw verblijfplaatsen vanaf 2012 in ernstige mate.”

Door in het verzoekschrift te verklaren dat hij er bij nader inzien niet meer zeker van is dat hij in 2012 uit Afghanistan is vertrokken en te poneren dat hij wellicht pas in 2014 uit Afghanistan is vertrokken, beperkt verzoeker zich tot het geven van een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen, zonder deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Waar verzoeker zijn verklaringen tracht te verklaren door te wijzen op zijn geheugenproblemen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoewel verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij een psycholoog zal raadplegen, brengt hij hiervan geen documenten bij. Evenmin legt hij tijdens de beroepsprocedure enig ander medisch stuk voor dat zijn geheugenproblemen zou kunnen staven.

Gelet op het voorgaande, kan er geen geloof worden gehecht aan de verblijfplaatsen waar verzoeker volgens zijn verklaringen voor zijn vertrek uit Afghanistan recent zou hebben verbleven. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban omwille van zijn tewerkstelling in het Camp Bastion, blijkt eens te meer uit de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat de geloofwaardigheid van zijn beweringen hierover verder ondergraven wordt door de tegenstrijdige verklaringen die hij daarover aflegde. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

“Zo haalt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) op geen enkel ogenblik aan dat u een dreigbrief ontving (DVZ, punt 5) terwijl u voor het Commissariaat-generaal aangeeft dat de taliban een dreigbrief voor u en uw broer achterlieten bij de moskee (CGVS, p.12). Voorts legt u voor het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de bedreigingen. Zo stelt u tijdens uw uiteenzetting over uw vluchtrelaas dat de dreigbrief werd achtergelaten en uw vader vervolgens werd benaderd door de taliban (CGVS, p.12). Wanneer het CGVS wat later in het gehoor informeert naar de eerste bedreiging die tegen u en uw broer werd geuit, stelt u dat ze twee keer in de avond kwamen met bedekte gezichten om dan plots te verklaren dat ze niet kwamen en brieven zonden (CGVS, p.25). Wanneer het Commissariaat u vraagt deze verklaring te verduidelijken stelt u dat ze eerst kwamen doch

zich niet lieten zien, dat u dit niet serieus nam en dat ze toen brieven begonnen te versturen (CGVS, p.25). Ook met betrekking tot de wijze waarop u het nieuws vernam van de vermeende bedreigingen legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u uw broer niet gezien te hebben terwijl u in Helmand verbleef (CGVS, p.23-24). Gevraagd of jullie telefonisch met elkaar spraken antwoordt u eveneens negatief (CGVS, p.24). Het mag dan ook verbazen dat u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, verklaart dat u het nieuws van de benadering van de taliban telefonisch vernam van uw vader en dat hij met uw broer sprak die bij u was (CGVS, p.24). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dan weer dat uw broer op verlof was in Camp Bastion en dat hij u op dat ogenblik ingelicht heeft (CGVS, p.24-25). Deze verklaring volstaat geenszins om voorgaande tegenstrijdigheden met elkaar in overeenstemming te brengen. Er mag namelijk redelijkerwijze van u verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt over de aard en de volgorde van bedreigingen door de taliban, tevens de aanleiding van uw vertrek uit Afghanistan, alsook over de manier waarop u ervan op de hoogte werd gesteld."

Voor zover verzoeker bondig antwoordt op de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden, stellende dat hij geen getuige was van de bedreigingen in het dorp en dat hij de chronologie van de gebeurtenissen heeft vernomen van zijn vader of zelfs van zijn broer, die dit dan weer van zijn vader had gehoord, beperkt hij zich tot het louter vergoelijken ervan, doch hij slaagt er niet in de tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Waar verzoeker nogmaals wijst op zijn geheugenproblemen, kan worden verwezen naar wat daarover hierboven reeds werd gesteld.

Daarbij komt dat ook de inhoud van de dreigbrieven die verzoeker op het CGVS neerlegde niet strookt met zijn verklaring:

"Zo werden de brieven respectievelijk gedateerd op 14 jawza 1392 (4 juni 2013 volgens de Gregoriaanse kalender, hierna GK), 18 mizan 1393 (10 oktober 2014), en 7 aqrab 1393 (29 oktober 2014 GK) daar waar u de aanvang van de problemen, die bovendien de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan, situeert in het jaar 2011 (CGVS, p.24). U verklaart overigens dat de laatste twee brieven toekwamen na uw interview bij DVZ, dat werd afgenomen in februari 2016 (DVZ Vragenlijst). U slaagt er bovendien geenszins in om voor het Commissariaat spontane verklaringen af te leggen wat betreft de inhoud van de dreigbrieven en het tijdstip waarop u de twee laatste brieven ontving. Gevraagd om in uw eigen woorden te vertellen wat er in de brieven gezegd wordt stelt u niet te weten wat er in staat en vraagt u om de brieven te mogen bekijken (CGVS, p.14). Gevraagd door het Commissariaat wanneer u de drie dreigbrieven kreeg stelt u te denken dat u een brief ontving terwijl u werkte en verklaart u dat de laatste twee brieven afgeleverd werden na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.13). Voorts verklaart u dat u in Kaboel geen bedreigingen kreeg doch stelt u vervolgens dat één brief misschien werd afgeleverd terwijl u in Kaboel verbleef (CGVS, p.13-14)."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft verzoeker zijn voorgehouden problemen met de taliban omwille van zijn tewerkstelling in Camp Bastion in de provincie Helmand niet aannemelijk gemaakt.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 19, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen hieraan geen afbreuk doen. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"De taskara's van u en uw vader hebben enkel betrekking op jullie identiteit. Er kan niet uit worden afgeleid waar u in de periode voor uw aankomst in België zou hebben verbleven aangezien er enkel uit blijkt waar de betrokken personen werden geboren en waar de stukken werden afgeleverd. Zij tonen bovendien uw beroep in Helmand, noch uw problemen met de taliban aan. Wat betreft het certificaat, de aanbevelingsbrieven en de badge van uw broer dient te worden opgemerkt dat ze enkel verband houden met het beroep van uw broer en niet van die aard zijn om de vaststellingen met betrekking tot uw beroep noch uw problemen met de taliban te wijzigen. Bovendien moet worden vastgesteld dat u over het certificaat en de aanbevelingsbrieven geen enkele bijkomende informatie kan verstrekken (CGVS, p. 14). Aan de foto's waarop u met uw broers staat afgebeeld kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Inzake de aangifte van uw problemen moet worden vastgesteld dat dit document werd opgesteld in het kader van uw asielaanvraag en bijgevolg een subjectief karakter heeft, waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert wat betreft uw asielrelaas. Bovendien dient wat deze documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse

documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande, wijst verzoeker er niet dienstig op dat hij valt onder een van de risicoprofielen van het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 19 april 2016, met name "*de personen die voor de overheid en (inter-)nationale organisaties werken, of zo beschouwd worden*". De loutere verwijzing naar zijn profiel en de UNHCR Guidelines volstaat immers niet om aan te tonen dat hij in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn tewerkstelling in het Camp Bastion bij een bedrijf dat werkte voor het Britse leger, in gebreke.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij door zijn overheid geen bescherming kan verkrijgen, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban, een onderzoek in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn recente verblijfplaatsen voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt, en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat daar onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in meer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN